

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Tilskud til ekstraordinære praktik- og lærepladser ydes af amtskommunerne inden for rammerne af lov nr. 488. De nærmere retningslinier er fastlagt i undervisningsministeriets cirkulære af 1. oktober 1980 om uddannelsesmæssige foranstaltninger mod ungdomsarbejdsløsheden i kommuner og amtskommuner.

Det fremgår af cirkulæret, at kommunerne først og fremmest bør søge at afhjælpe mangelen på pladser for unge, der har påbegyndt en uddannelse.

Bag bestemmelsen ligger den opfattelse, at man i en situation, hvor der er mangel på uddannelsespladser, specielt bør være opmærksom på unge, der er gået i gang med en uddannelse, men som kan blive tvunget til at afbryde denne, hvis de ikke opnår en praktikplads.

Bestemmelsen er ikke formuleret med henblik på EFG-uddannelserne, men tager sigte på alle uddannelser med et indledende skoleophold med efterfølgende praktik.

I lyset af praktikpladsproblemet omfang har undervisningsministeriet efterfølgende fremhævet over for kommunerne, at bestemmelsen bør spille ind ved prioriteringen af tilskud til ekstraordinære pladser i private virksomheder.

Enkelte amtskommuner har fulgt disse retningslinier gennem opstilling af pointsystemer, hvor eksempelvis EFG-pladser tillægges flere points end lærlingepladser. Sådanne regler er ikke udtryk for nogen absolut betingelse fra amtskommunernes side, men er en del af et bredt prioriteringsgrundlag, som amtskommunerne anvender ved konkrete afgørelser om tilskud.

Der er således ikke tale om, at nogle arbejdsgivere, f. eks. detailhandlere, på forhånd er afskåret fra at få tilskud til lærlinge.

Det kan tilføjes, at amtskommunerne i 1981 markant har udvidet antallet af tilskud. Det må derfor skønnes, at der inden for det sidste år er givet relativt få afslag på ansøgninger, der i øvrigt opfylder betingelserne for opnåelse af tilskud til oprettelse af ekstraordinære pladser.

Spm. nr. 61

Til *undervisningsministeren* (19/1 82) af:
73 Ft

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren sørge for, at der omgående bliver mulighed for at »bundte« forskellige læresteder til én læreplads, således at de utallige lære- og praktikpladser, der i dag underkendes, fordi de er for ensidige, kan kombineres 2 og 2 eller 3 og 3, hvorved f. eks. oste- og grønthandlere, revisorer, turistbureauer m. v. også kan få lov til at uddanne lærlinge?«

Begrundelse

Det er helt uantageligt, at der midt i ungdomsarbejdsløsheden – og midt i regeringens megen tale om tvangsanbringelse af unge i virksomhederne – stadig ligger store ubrugte muligheder for ad frivillig vej at fremskaffe flere pladser.

Besvarelse (28/1 82):**Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):**

Indledningsvis må bemærkes, at de i spørgsmålet nævnte muligheder allerede er til stede. Specielt under behandlingen af EFG-loven blev der lagt vægt på, at der skulle være mulighed for at kombinere praktikpladser som foreslået, og der er da også i bekendtgørelsen af 31. juli 1978 om optagelse og om uddannelsesaftaler m. v. for elever i de erhvervsfaglige grunduddannelser § 8, stk. 2, en speciel omtale af denne løsning i tilfælde, hvor uddannelsesmæssige krav til praktikvirksomhederne gør det umuligt for den enkelte virksomhed at opfylde alle uddannelseskraevne. Her kan der med det faglige udvalgs tilslutning indgås uddannelsesaftale omfattende flere praktikvirksomheder.

Det er muligt, at denne bestemmelse ikke har haft den ønskede effekt, idet de faglige udvalg måske har været noget tilbageholdende med hensyn til godkendelsen af sådanne ordninger i tilfælde, hvor de har været ønsket.

Undervisningsministeriet har i efteråret 1981 stillet arbejdsmarkedets parter samt erhvervsuddannelsesudvalgene og de faglige udvalg i udsigt, at der ville blive udarbejdet en samlet oversigt over de problemer af juridisk, økonomisk og praktisk-administrativ art, der er forbundet med denne kombination af uddannelsesaftaler.

Dette arbejde er i gang, og når resultatet foreligger, vil der rimeligvis blive tale om et